

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 30

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 13 ianuarie 2012

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.305 din 4 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 40 ¹ teza întâi din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, art. 7 lit. a) și art. 9 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, precum și art. 373 alin. 1 din Codul de procedură civilă	2–4
Decizia nr. 1.365 din 18 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente	4–6
Decizia nr. 1.366 din 18 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor subpunctului 2.5.6 al pct. 2 — „Memoriu” al Listei I — „Piese scrise” a secțiunii A — „Proiectul pentru autorizarea executării lucrărilor de construire — P.A.C.” din anexa nr. 1 la Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții	7–8
Decizia nr. 1.418 din 20 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional	9–10
Decizia nr. 1.459 din 8 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 404 alin. (2) și art. 406 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	11–12
Decizia nr. 1.517 din 15 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. b) și art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității	13–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.305**

din 4 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 40¹ teza întâi din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, art. 7 lit. a) și art. 9 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, precum și art. 373 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 40¹ teza întâi din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, art. 7 lit. a) și art. 9 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, precum și art. 373 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Cristian Cristu din București în Dosarul nr. 2.884/740/2010 al Judecătoriei Alexandria și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.432D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate și de menținere a jurisprudenței în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Sentința comercială nr. 706 din 20 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.884/740/2010, **Judecătoria Alexandria a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40¹ teza întâi din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, art. 7 lit. a) și art. 9 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, precum și art. 373 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Cristian Cristu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține, în esență, că dispozițiile legale ale art. 40¹ teza întâi din Legea nr. 137/2002 sunt neconstituționale întrucât creează o situație discriminatorie, de inegalitate procesuală, în care statul,

prin reprezentantul său, în anumite domenii strict determinate prin lege, se află pe o poziție favorabilă față de alți justițiabili sau participanți în cadrul unei proceduri judiciare. În acest sens se arată că accesul la justiție al părții care intră în conflict judiciar cu statul este grevat și îngreunat de obligația achitării taxelor judiciare de timbru sau a plății cauțiunilor, de plata căroră, de altfel, statul este scutit.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a art. 7 lit. a) și art. 9 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 și a art. 373 alin. 1 din Codul de procedură civilă, autorul arată că aceste sunt neconstituționale întrucât limitează posibilitățile unui justițiabil în momentul în care este nevoit să pună în aplicare un titlu executoriu, fiindu-i restrânsă posibilitatea de a alege organul de executare conform dorinței sale.

Judecătoria Alexandria consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Avocatul Poporului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 40¹ teza întâi din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, art. 7 lit. a) și art. 9 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, precum și art. 373 alin. 1 din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul cuprins:

— Art. 40¹ teza întâi din Legea nr. 137/2002: „*Cererile formulate de instituția publică implicată, în legătură cu calitatea de acționar la societățile comerciale aflate în portofoliul acesteia, cu procesul de privatizare, cu obligațiile decurgând din contractele de vânzare-cumpărare de acțiuni, cu obligațiile*

prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997, aprobată prin Legea nr. 44/1998, cu modificările și completările ulterioare, sau de prezenta lege, cu executarea hotărârilor judecătorești și cu orice alte acte procedurale, efectuate de și pentru aceasta, sunt scutite de la plata taxelor judiciare de timbru și a timbrului judiciar, cauțiuni și orice alte taxe care se fac, potrivit legii, venit la bugetul de stat.”;

— Art. 7 lit. a) din Legea nr. 188/2000: „(1) Executorul judecătoresc are următoarele atribuții:

a) punerea în executare a dispozițiilor cu caracter civil din titlurile executorii;”;

— Art. 9 alin. (1) din Legea nr. 188/2000: „În cazul prevăzut la art. 7 lit. a) este competent executorul judecătoresc din circumscripția judecătorească în a cărei rază teritorială urmează să se facă executarea.”;

— Art. 373 alin. 1 din Codul de procedură civilă: „Hotărârile judecătorești și celelalte titluri executorii se execută de executorul judecătoresc din circumscripția judecătorească în care urmează să se efectueze executarea ori, în cazul urmăririi bunurilor, de către executorul judecătoresc din circumscripția judecătorească în care se află acestea. Dacă bunurile urmăribile se află în circumscripțiile mai multor judecătorești, este competent oricare dintre executorii judecătorești care funcționează pe lângă acestea.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 124 privind înființarea justiției, art. 126 privind instanțele judecătorești din Constituție, precum și ale art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 privind dreptul de proprietate privată din Protocolul nr. 1 la Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 40¹ din Legea nr. 137/2002 au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 532 din 7 decembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 91 din 27 ianuarie 2005, Curtea s-a pronunțat în sensul constituționalității acestor prevederi. În considerentele acestei decizii s-a reținut că reglementarea taxelor de timbru în justiție nu contravine dispozițiilor art. 1 alin. (3) și art. 16 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală „în condițiile în care se pune problema scutirii de la plata taxelor de timbru pentru autorități și instituții publice bugetare, ținându-se seama de faptul că taxele respective se fac venit la bugetul de stat”.

De altfel, prin Decizia nr. 153 din 30 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 414 din 10 mai 2004, Curtea a statuat că scutirea instituțiilor publice implicate în procesul de privatizare de la plata taxelor de timbru și a celorlalte taxe în cazurile determinate de lege se justifică atât datorită strânsei legături a acțiunilor în justiție, pentru care textul criticat prevede scutirea, cu bugetul de stat (alimentat, printre altele, și prin încasarea taxelor judiciare), cât și datorită interesului general pe care aceste instituții publice îl prezintă.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a art. 7 lit. a) și art. 9 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 și a art. 373 alin. 1 din Codul de procedură civilă, Curtea a statuat că executorii judecătorești acționează în interesul unei bune administrări a justiției, reprezentând un organ auxiliar al acesteia, care are rolul de a pune în practică hotărârile pronunțate de instanță. În acord

cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, dreptul la un tribunal ar fi iluzoriu dacă ordinea juridică internă a unui stat contractant ar permite ca o decizie judiciară definitivă și obligatorie să rămână inoperantă, în detrimentul unei părți; într-adevăr, nu ar fi de înțeles ca art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale să descrie în detaliu garanțiile procedurii — echitate, publicitate și celeritate — acordate părților și să nu apere punerea în aplicare a deciziilor judiciare. Executarea unei sentințe sau a unei hotărâri, indiferent cărei jurisdicții i-ar aparține, trebuie deci considerată ca făcând parte integrantă din proces, în sensul art. 6 (Hotărârea din 19 martie 1997, pronunțată în Cauza *Hornsby împotriva Greciei*, paragraful 40). Or, este bine cunoscut că, prin pronunțarea hotărârii judecătorești, instanța legată cu soluționarea cauzei, prin rezolvarea acesteia, se dezinvestește. În aceste condiții, chiar dacă executarea hotărârii este circumscrisă noțiunii de „proces”, nimic nu susține teza potrivit căreia această activitate trebuie îndeplinită tot de instanța care a soluționat litigiul, cu atât mai mult cu cât punerea în aplicare a hotărârii aparține sferei administrative a procesului civil. Astfel, este evident că executorul judecătoresc nu spune dreptul, deci nu realizează o activitate jurisdicțională, ci numai execută întocmai dispozițiile judecătorului, cuprinse în hotărârea instanței, potrivit competențelor atribuite de lege. În acest sens a se vedea Decizia nr. 631 din 26 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 1 august 2007.

Cu privire la competența teritorială a executorilor judecătorești, Curtea reține că reglementările criticate au fost adoptate de legiuitor în cadrul atribuțiilor sale, astfel cum sunt determinate prin dispozițiile art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, potrivit cărora competența, procedura de judecată, inclusiv procedura executării silite, precum și căile de atac sunt prevăzute numai prin lege.

De asemenea, textul de lege criticat nu încalcă prevederile art. 16 din Constituție privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, întrucât reglementarea este aplicabilă tuturor persoanelor aflate în situația prevăzută de ipoteza normei, fără nicio distincție sau considerarea altor criterii. S-a mai arătat că interesul creditorilor vizează o executare rapidă, caz în care este justificată opțiunea legiuitorului pentru desemnarea executorilor judecătorești de la sediul debitorului sau al terțului poprit.

Distinct de cele de mai sus, se reține faptul că este de competența legiuitorului a stabili procedura de executare silită, astfel încât acesta poate reglementa atât reguli generale, cât și excepții de la acestea, în funcție de specificul fiecărui caz. În cazul de față, legiuitorul are deplină legitimitate constituțională de a reglementa competența executorului judecătoresc de la domiciliul sau sediul debitorului ori de la domiciliul sau sediul terțului poprit de a înființa poprirea la cererea creditorului. În acest sens s-a pronunțat Curtea prin Decizia nr. 123 din 9 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 145 din 5 martie 2010, când a analizat constituționalitatea unui text de lege care stabilește competența materială și teritorială pentru soluționarea cererii creditorului de înființare a poprirei.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată de Curte prin deciziile menționate, precum și considerentele care le-au fundamentat sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 40¹ teza întâi din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, art. 7 lit. a) și art. 9 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, precum și art. 373 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Cristian Cristu din București în Dosarul nr. 2.884/740/2010 al Judecătorei Alexandria.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.365

din 18 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Alexandrina Cojocar în Dosarul nr. 2.341/54/2010 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 4.517D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, prin mandat, domnul Marius Cojocar. Se constată lipsa celeilalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul mandatarului autorului excepției, care solicită admiterea excepției.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, considerând că reglementarea respectă condițiile constituționale de emiteră a ordonanțelor de urgență și nu afectează dreptul de proprietate privată. Aceasta, întrucât instituie o măsură de garantare a titlului de proprietate, fără să nege existența și întinderea despăgubirilor.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.341/54/2010, **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente**, excepție ridicată de Alexandrina Cojocar într-o cauză având ca obiect obligarea

Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților la emiterea unui titlu de plată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 încalcă dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție. În acest sens arată că din prevederile art. 3 lit. h) și art. 18² lit. a) cuprinse în titlul VII al Legii nr. 247/2005 rezultă că emiterea titlurilor de plată nu poate avea drept consecință un dezechilibru bugetar, de vreme ce plățile urmează să se facă în termen de 2 ani de la emiterea acestor titluri. Se susține că, prin această motivare, se recunoaște că situația extraordinară a cărei reglementare nu poate fi amânată în realitate nu există.

De asemenea, arată că obligarea celor care dețin titluri de despăgubiri ca, pe perioada suspendării emiterii titlurilor de plată, să accepte conversia titlurilor de despăgubire în acțiuni la Fondul „Proprietatea” apare ca o restrângere a exercitiului dreptului, restrângere care nu poate fi făcută decât prin lege, iar nu prin ordonanță.

Totodată, critică faptul că sub incidența Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 intră doar acele persoane cărora încă nu li s-au emis titlurile de plată, acestora creându-li-se, pe perioada de 2 ani de la intrarea în vigoare, o situație discriminatorie față de cei cărora li s-au emis deja aceste titluri de plată. Arată că starea de criză economică în care se află România nu poate afecta în mod diferit beneficiarii Legii nr. 247/2005, împărțiți de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 în două categorii, și anume cei cărora li s-au emis titlurile de plată — care își vor primi despăgubirile la care au dreptul, chiar în situația în care bugetul este afectat de aceste plăți — și ceilalți, cărora nu li s-au emis încă titluri de plată și care se văd nevoiți să accepte o variantă impusă prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, respectiv acceptarea unor acțiuni la un fond pentru care s-au creat doar premisele bune funcționării, dar care nu funcționează în mod optim. Discriminarea creată este cu atât mai evidentă cu cât nu emiterea titlului de plată, ci plata efectivă a despăgubirilor este de natură a afecta bugetul statului.

Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, apreciind că textul de lege criticat nu aduce atingere dreptului de creanță al reclamantei, ci doar îi suspendă temporar exercitiul, nefiind nici discriminatoriu pentru persoane aflate în situații similare.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010, având următorul conținut:

— Art. III: „(1) Pe o perioadă de 2 ani de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se suspendă emiterea titlurilor de plată prevăzute în titlul VII «Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv» din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Pe perioada de suspendare prevăzută la alin. (1), valorificarea titlurilor de despăgubire emise de Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor se va face doar prin conversia lor în acțiuni emise de Fondul «Proprietatea»), coresponsător sumei pentru care s-a formulat opțiunea.

(3) Persoanele care, până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, au optat pentru acordarea titlurilor de plată, dar acestea nu au fost emise de Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților, pot opta pentru conversia titlurilor de despăgubire în acțiuni emise de Fondul «Proprietatea»). Persoanele care nu optează pentru conversia titlurilor de despăgubire în acțiuni emise de Fondul «Proprietatea») vor primi titluri de plată după expirarea perioadei de suspendare prevăzute la alin. (1), potrivit procedurii stabilite prin titlul VII din Legea nr. 247/2005, cu modificările și completările ulterioare.”

Autorul excepției de neconstituționalitate invocă următoarele dispoziții din Legea fundamentală: art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 44 alin. (1) și (2) care garantează dreptul de proprietate și creanțele asupra statului, ocrotind proprietatea privată indiferent de titular, art. 53 referitor la restrângerea exercitiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 115 alin. (4) care prevede că Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență numai în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra prevederilor de lege criticate în cauza de față. Astfel, prin Decizia nr. 1.242 din 22 septembrie 2011, nepublicată până la data pronunțării prezentei decizii*, a reținut că, în conformitate cu jurisprudența sa anterioară, reprezentată de Decizia nr. 427 din 18 noiembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 5 decembrie 2003, și Decizia nr. 119 din 1 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 375 din 4 mai 2005, dispozițiile constituționale referitoare la dreptul de proprietate nu vizează absolutizarea exercitiului prerogativelor acestuia, întrucât chiar art. 44 alin. (1) teza a doua și art. 136 alin. (5) din Constituție prevăd că legea stabilește conținutul și limitele dreptului de proprietate și că proprietatea privată este

* Decizia nr. 1.242 din 22 septembrie 2011 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 17 din 10 ianuarie 2012.

inviolabilă „în condițiile legii organice”. Potrivit acestor dispoziții, legiuitorul ordinar este competent să fixeze cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principială conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat.

Curtea a reținut că în același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, referindu-se la hotărârile din 23 septembrie 1982, 21 februarie 1986 și 18 martie 2008, pronunțate în Cauza *Sporrong și Lönnroth împotriva Suediei*, paragraful 61, Cauza *James și alții împotriva Regatului Unit*, paragraful 37, și, respectiv, Cauza *Dacia S.R.L. împotriva Moldovei*, paragraful 54.

Totodată, Curtea a observat că, prin numeroase decizii, printre care Decizia nr. 529 din 11 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.025 din 18 noiembrie 2005, sau Decizia nr. 842 din 28 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 46 din 22 ianuarie 2007, a reținut că un act normativ care, prin conținutul său, urmărește găsirea resurselor necesare pentru executarea obligațiilor statului nu este de natură să contravină dispozițiilor art. 44 din Constituție, chiar dacă afectează celeritatea procedurii.

De asemenea, prin Decizia nr. 1.242 din 22 septembrie 2011, Curtea a constatat că textul de lege criticat nu aduce atingere existenței dreptului de proprietate, ci prevede o modalitate temporară de exercitare a acestui drept, respectiv valorificarea, pentru o perioadă de 2 ani, a titlurilor de plată emise de Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor prin conversia acestora în acțiuni emise de Fondul „Proprietatea” corespunzător sumei pentru care a fost formulată opțiunea. Or, acest lucru nu echivalează cu imposibilitatea valorificării dreptului de creanță asupra statului, fapt ce ar contraveni dispozițiilor constituționale ale art. 44, ci cu reglementarea unei modalități de valorificare, determinată de contextul economic actual, caracterizat prin restrângeri de natură bugetară și de

dificultăți în menținerea echilibrului bugetar. Prin urmare, măsura criticată este mai degrabă una de garantare a dreptului de proprietate asupra bunului dobândit, în sensul Convenției, fiind deci o aplicare a art. 44 alin. (2) din Constituție, în condițiile unei crize financiare accentuate.

Considerentele enunțate își mențin valabilitatea și în cauza de față. În plus, autorul prezentei excepții de neconstituționalitate critică și lipsa urgenței care să justifice emiterea reglementării pe calea unei ordonanțe de urgență. Curtea constată că necesitatea contracarării efectelor economice destabilizatoare pe care le-ar fi avut valorificarea imediată a titlurilor de plată este de natură să confere caracter constituțional măsurii prevăzute de textul de lege criticat, din perspectiva respectării exigențelor impuse de art. 115 alin. (4) din Legea fundamentală. În sprijinul acestei idei poate fi amintită și Decizia nr. 188 din 2 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 14 aprilie 2010.

Curtea constată, de asemenea, că nu poate reține nici critica referitoare la pretinsa nesocotire a principiului egalității în drepturi, întrucât prevederile art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 nu conduc la o situație discriminatorie. Textul de lege criticat instituie, într-adevăr, două categorii distincte de persoane, și anume cele cărora li s-au emis titlurile de plată anterior intrării în vigoare a ordonanței de urgență menționate și cele cărora nu li s-au emis încă titluri de plată și care pot opta fie pentru conversia acestora în acțiuni emise de Fondul „Proprietatea”, fie pentru primirea titlurilor de plată după expirarea perioadei de suspendare. Dar diferențierea celor două categorii constă doar în introducerea unui decalaj temporal între momentele la care valorificarea titlurilor de plată pentru imobilele preluate în mod abuziv devine efectivă. Prin urmare, textul de lege criticat nu instituie o discriminare neconstituțională, ci reprezintă o reglementare care își găsește o justificare obiectivă și rezonabilă prin prisma motivațiilor economice care au stat la baza edictării actului normativ din care acesta face parte.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Alexandrina Cojocaru în Dosarul nr. 2.341/54/2010 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.366

din 18 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor subpunctului 2.5.6 al pct. 2 — „Memoriu” al Listei I — „Piese scrise” a secțiunii A — „Proiectul pentru autorizarea executării lucrărilor de construire — P.A.C.” din anexa nr. 1 la Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor pct. 2.5.6 din anexa nr. 1 la Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Medamira Popa în Dosarul nr. 4.137/108/2010 al Tribunalului Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului nr. 4.672D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, considerând că justificarea condiției impuse de textul de lege criticat se regăsește în ideea armonizării interesului particular cu cel general, în acord cu dispozițiile art. 44 alin. (7) din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.137/108/2010, **Tribunalul Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor pct. 2.5.6 din anexa nr. 1 la Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții**, excepție ridicată de Medamira Popa într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea cererii de anulare a unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat contravine principiului constituțional al egalității în drepturi, întrucât obligarea proprietarului de a solicita acordul autentic al vecinilor în anumite cazuri de utilizare a bunului său, indiferent dacă această utilizare

este cu bună-credință sau constituie un abuz de drept, creează o discriminare între drepturile proprietarului și cele ale vecinului. De asemenea, se limitează grav exercițiul dreptului de proprietate în baza unei presupuse vătămări viitoare a vecinilor și se instituie o prezumție de rea-credință a proprietarului.

Tribunalul Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că textul de lege criticat este constituțional, acesta neaducând atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii, întrucât se aplică tuturor persoanelor vizate de ipoteza normei, fără privilegii și fără discriminări pe considerente arbitrare. Precizează că Legea nr. 50/1991 reglementează condițiile în care trebuie să aibă loc executarea lucrărilor de construcții, stabilind în sarcina proprietarului anumite obligații ce derivă din necesitatea protejării interesului general pe care urbanismul și amenajarea teritoriului, precum și securitatea și siguranța în construcții îl reprezintă. Astfel, arată că pot fi stabilite anumite limitări fie în privința dreptului de proprietate, fie în privința unor atribute ale acestuia, în vederea apărării intereselor sociale și economice generale sau pentru apărarea drepturilor altor persoane, esențial fiind ca prin aceste restricții să nu se anihileze dreptul de proprietate, ceea ce, în speță, nu este cazul.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie prevederile pct. 2.5.6 din anexa nr. 1 la Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de

construcții. În realitate, Curtea observă că autorul excepției vizează, prin critica sa, prevederile subpunctului 2.5.6 al pct. 2 — „Memoriu” al Listei I — „Piese scrise” a secțiunii A — „Proiectul pentru autorizarea executării lucrărilor de construire — P.A.C.” din anexa nr. 1 la Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 13 octombrie 2004, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 847 din 16 decembrie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 261/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 493 din 16 iulie 2009, dispoziții asupra cărora urmează să se pronunțe prin prezenta decizie. Acestea prevăd că proiectul pentru autorizarea executării lucrărilor de construire trebuie să conțină „Acordul vecinilor, conform prevederilor legale în vigoare, exprimat în formă autentică, pentru construcțiile noi, amplasate adiacent construcțiilor existente sau în imediata lor vecinătate — și numai dacă sunt necesare măsuri de intervenție pentru protejarea acestora —, pentru lucrări de construcții necesare în vederea schimbării destinației în clădiri existente, precum și în cazul amplasării de construcții cu altă destinație decât cea a clădirilor învecinate.”

În opinia autorului excepției, textul de lege criticat contravine următoarelor dispoziții din Legea fundamentală: art. 16 alin. (1) care consacră principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, art. 44 alin. (2) care garantează și ocrotește în mod egal proprietatea privată, indiferent de titular și art. 57 potrivit căruia cetățenii români, cetățenii străini și apatrizii trebuie să-și exercite drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, potrivit textului de lege criticat, autorizarea executării lucrărilor de construcții poate fi făcută numai dacă documentația tehnică întocmită în acest scop cuprinde, alături de celelalte piese scrise și desenate, acordul vecinilor, exprimat în formă autentică. Legiuitorul a impus îndeplinirea acestei condiții pentru

anumite tipuri de construcții, în considerarea posibilului efect negativ pe care ar putea să îl aibă realizarea acestora asupra exercițiului dreptului de proprietate al proprietarilor vecini. Astfel, norma criticată are ca finalitate evitarea producerii unei tulburări a folosinței imobilelor proprietarilor vecini și, implicit, a dreptului de proprietate al acestora. O astfel de prevedere legală reprezintă o modalitate de transpunere în practică a dispozițiilor art. 44 alin. (7) din Constituție, care stabilește că „dreptul de proprietate obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului și asigurarea bunei vecinătăți, precum și la respectarea celorlalte sarcini care, potrivit legii sau obiceiului, revin proprietarului”. Așadar, legiuitorul constituant a apreciat că asigurarea bunei vecinătăți reprezintă un deziderat care trebuie înscris în însăși Legea fundamentală. În consecință, legiuitorul ordinar a dat substanță acestei prevederi constituționale, condiția impusă prin textul de lege criticat fiind necesară pentru apărarea dreptului de proprietate în plenitudinea atributelor sale. De aceea, nu se poate susține că s-ar crea o discriminare între constructor și proprietarul vecin în ceea ce privește exercitarea dreptului de proprietate. În acest sens, din jurisprudența Curții Constituționale și din cea a Curții Europene a Drepturilor Omului se desprinde ideea că dreptul de proprietate nu este unul absolut, ci comportă unele limitări, care trebuie să păstreze un echilibru între interesul general și interesul privat al cetățenilor, exemplificative sub acest aspect fiind Decizia Curții Constituționale nr. 144 din 25 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 419 din 11 mai 2004, și Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 23 septembrie 1982, pronunțată în Cauza *Sporrong și Lönnroth împotriva Suediei*, paragraful 69.

Tot astfel, Curtea nu poate reține pretinsa nesocotire a dispozițiilor art. 57 din Legea fundamentală. Eventualul refuz abuziv al proprietarilor vecini de a acorda acceptul lor pentru realizarea construcției poate fi constatat de instanța de judecată, care are competența de a pronunța o hotărâre care să țină locul unui asemenea acord.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor subpunctului 2.5.6 al pct. 2 — „Memoriu” al Listei I — „Piese scrise” a secțiunii A — „Proiectul pentru autorizarea executării lucrărilor de construire — P.A.C.” din anexa nr. 1 la Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Medamira Popa în Dosarul nr. 4.137/108/2010 al Tribunalului Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.418

din 20 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, excepție ridicată de Daniel Soare în Dosarul nr. 1.823/121/2010 al Tribunalului Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială și de contencios administrativ și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.162D/2010.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 18 octombrie 2011 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea la data de 20 octombrie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.823/121/2010, **Tribunalul Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional.**

Excepția a fost ridicată de Daniel Soare cu prilejul soluționării acțiunii în contencios administrativ având ca obiect drepturi salariale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată, în esență, că prevederile de lege criticate, care prevăd diminuarea cheltuielilor de personal în perioada octombrie—decembrie 2009 sunt retroactive, contravenind dispozițiilor art. 15 alin. (1) din Constituție. În acest sens, arată că Legea nr. 329/2009 a intrat în vigoare la data de 12 noiembrie 2009, astfel că nu ar fi putut reglementa situația drepturilor

salariale obținute anterior intrării în vigoare, respectiv în luna noiembrie 2009.

Tribunalul Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât textul de lege criticat a avut o aplicare limitată în timp, încetându-și efectele la sfârșitul lunii decembrie 2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 9 noiembrie 2009, dispoziții potrivit cărora, *„În vederea încadrării în constrângerile bugetare determinate de situația de criză economică, în perioada octombrie-decembrie 2009, conducătorii autorităților și instituțiilor publice, indiferent de modul de finanțare, au obligația de a diminua cheltuielile de personal, în medie cu 15,5% lunar, prin aplicarea uneia dintre următoarele măsuri:*

a) să acorde personalului propriu, indiferent de statutul acestuia, zile libere fără plată pentru o perioadă de până la 10 zile lucrătoare;

b) să reducă programul de lucru;

c) să dispună o măsură ce combină alternativele prevăzute la lit. a) și b);

d) altă măsură cu efect echivalent.”

Având în vedere cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, potrivit cărora dispozițiile de lege supuse controlului de constituționalitate, și care sunt aplicabile litigiului în care s-a invocat excepția de neconstituționalitate în virtutea principiului „*tempus regit actum*”, pot constitui obiect al excepției de neconstituționalitate chiar dacă acestea au fost abrogate sau și-au încetat aplicarea, Curtea constată că este competentă să se pronunțe asupra constituționalității dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 329/2009, chiar dacă acestea și-au încetat aplicabilitatea la sfârșitul lunii decembrie 2009.

Autorul excepției consideră că textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 15 alin. (1) din Constituție referitoare la neretroactivitatea în timp a legii civile.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că proiectul Legii privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, având ca obiectiv instituirea unor măsuri urgente în vederea prevenirii crizei economice profunde care puneau în pericol stabilitatea economică a României și, prin aceasta, ordinea publică și siguranța națională, a reprezentat inițiativa Guvernului, care și-a asumat răspunderea asupra acestui act normativ potrivit dispozițiilor art. 114 alin. (1) din Constituție. În acest sens, proiectul de lege a fost înregistrat la Camera Deputaților și Senat la data de 7 septembrie 2009 și adoptat de către Parlament la data de 21 septembrie 2009, potrivit dispozițiilor art. 114 alin. (3) din Constituție, prin nedepunerea motiunii de cenzură. Ulterior, în procedură de urgență, a fost trimis Președintelui spre promulgare la data de 23 septembrie 2009. La aceeași dată, însă, Curtea Constituțională a fost sesizată cu obiecția de neconstituționalitate a Legii privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, obiecție asupra căreia instanța de contencios constituțional s-a pronunțat prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009. Numai ulterior pronunțării Curții Constituționale, Președintele României a promulgat legea prin Decretul nr. 1.644 din 5 noiembrie 2009, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 9 noiembrie 2009. Legea nr. 329/2009 a fost publicată la aceeași dată și, potrivit dispozițiilor art. 78 din Constituție, a intrat în vigoare la data de 12 noiembrie 2009.

Față de critica de neconstituționalitate raportată la dispozițiile constituționale vizând încălcarea principiului neretroactivității legii, Curtea constată că textul de lege criticat instituie, într-adevăr, măsuri de diminuare a cheltuielilor de personal pe o durată de 3 luni, inclusiv pentru luna octombrie 2009, anterioară intrării în vigoare a legii. Același articol de lege stabilește, însă, în alin. (3) și (4) că „*Modalitatea de aplicare a măsurilor prevăzute la alin. (1) se stabilește cu acordul salariatului, după consultarea organizațiilor sindicale sau, după caz, a reprezentanților salariaților*”, iar „*În lipsa acordului sau în cazul în care, ca urmare a opțiunii exprimate de salariat, nu se poate asigura continuitatea serviciului de interes public, intervalul și numărul de zile libere, precum și reducerea programului se stabilesc de conducătorul instituției publice, astfel încât să nu fie efectuate mai mult de 4 zile libere într-o lună, iar diminuarea salariului să nu depășească nivelul prevăzut la alin. (1).*”

Prin urmare, însuși conținutul art. 10 din Legea nr. 329/2009 instituie garanții de protecție a drepturilor salariaților ce fac imposibilă aplicarea retroactivă a legii. Astfel, neaplicarea măsurilor de diminuare a cheltuielilor bugetare pentru luna octombrie în care Legea nr. 329/2009 nu putea fi recuperată prin creșterea pentru lunile noiembrie și decembrie a zilelor libere fără plată la mai mult de 4 și nici prin diminuări ale salariilor mai mari de 15,5% lunar.

Întrucât legea instituia, însă, obiective financiare lunare, iar nu săptămânale ori pe zile, intrarea în vigoare a Legii nr. 329/2009 pe data de 12 noiembrie 2009 nu poate fi considerată ca având relevanță asupra procentului de 15,5% de diminuare a cheltuielilor de personal pentru luna noiembrie, așa cum sugerează autorul excepției, raportat la speța sa.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, excepție ridicată de Daniel Soare în Dosarul nr. 1.823/121/2010 al Tribunalului Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.459

din 8 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 lit. e)
din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 404 alin. (2) și art. 406 alin. (1) lit. a)
din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 404 alin. (2) și art. 406 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Camera Medicilor Prahova și Mihai Vasile Belășcu în Dosarul nr. 2.210/105/2009 al Curții de Apel Ploiești — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.380D/2010.

La apelul nominal se prezintă avocatul Niculae Dercaci pentru autorii excepției și personal Mihai Vasile Belășcu, lipsind Centrul de Diagnostic și Tratament, Direcția de Sănătate Publică Prahova și Instituția Prefectului Prahova.

Reprezentantul autorilor excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate și arată că dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție impun egalitatea în drepturi a cetățenilor în fața legii, indiferent de vârstă. În situația textelor de lege criticate, însă, concedierea apare ca un act unilateral al angajatorului, ce nu ține seama de valențele fizice ori intelectuale ale salariatului. Astfel, se aduce atingere unor drepturi fundamentale, fără respectarea dispozițiilor art. 53 din Constituție.

Mihai Vasile Belășcu arată că, potrivit contractului colectiv de muncă, un lider sindical nu poate fi concediat decât cu avizul scris al sindicatului, fără nicio condiționare însă privind vârsta.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, prin Decizia nr. 689/2008. De asemenea, arată că dispozițiile Legii nr. 95/2006 nu sunt neconstituționale, iar față de conținutul acestora, prevederile constituționale referitoare la dreptul la negocieri colective în materie de muncă nu sunt aplicabile.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.210/105/2009, **Curtea de Apel Ploiești — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul**

muncii și ale art. 404 alin. (2) și art. 406 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății.

Excepția a fost ridicată de Camera Medicilor Prahova și Mihai Vasile Belășcu cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 2.128 din 11 decembrie 2009, pronunțată de Tribunalul Prahova.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia arată că prevederile art. 61 lit. e) din Codul muncii încalcă dreptul la muncă, întrucât niciun cetățean nu trebuie oprit de la a munci, atât timp cât se consideră apt pentru aceasta. De asemenea, arată că dispozițiile art. 404 alin. (2) și art. 406 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 95/2006 intră în contradicție cu obligația constituțională de respectare a contractelor colective de muncă.

Curtea de Apel Ploiești — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că susținerile autorilor excepției nu sunt întemeiate, deoarece dispozițiile art. 61 lit. e) din Codul muncii au fost abrogate, iar dispozițiile criticate ale Legii nr. 95/2006 reprezintă opțiunea legiuitorului de a crea organe care să asigure supravegherea activității în domeniul sanitar și de a le atribui competențe în acest sens.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că dispozițiile art. 61 lit. e) din Codul muncii au fost supuse controlului de constituționalitate, Curtea reținând, prin Decizia nr. 689/2008 și Decizia nr. 1.003/2008, că nu contravin prevederilor art. 41 din Constituție. Mai arată că art. 61 lit. e) din Codul muncii a fost abrogat prin dispozițiile Legii nr. 49/2010, dar soluția legislativă criticată a fost preluată, în esență, în art. 56 alin. (1) lit. d) din Codul muncii. Cât privește dispozițiile art. 404 alin. (2) și art. 406 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 95/2006, arată că nu există niciun element efectiv de contrarietate între conținutul acestora și art. 41 din Constituție.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 61 lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, dispoziții potrivit cărora: „*Angajatorul poate dispune concedierea pentru motive care țin de persoana salariatului în următoarele situații: [...]*”

e) *în cazul în care salariatul îndeplinește condițiile de vârstă standard și stagiul de cotizare și nu a solicitat pensionarea în condițiile legii.*”

Curtea constată că dispozițiile art. 61 lit. e) din Legea nr. 53/2003 au fost abrogate prin art. IV pct. 3 din Legea nr. 49/2010 privind unele măsuri în domeniul muncii și asigurărilor sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 195 din 29 martie 2010, iar prin același act normativ s-a prevăzut completarea art. 56 din Codul muncii cu următoarele dispoziții de lege: „*Contractul individual de muncă existent încetează de drept: [...]*”

d) *la data îndeplinirii cumulative a condițiilor de vârstă standard și a stagiului minim de cotizare pentru pensionare.*”

Având în vedere cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, potrivit cărora dispozițiile de lege supuse controlului de constituționalitate, și care sunt aplicabile litigiului în care s-a invocat excepția de neconstituționalitate în virtutea principiului „*tempus regit actum*”, pot constitui obiect al excepției de neconstituționalitate chiar dacă acestea au fost abrogate sau și-au încetat aplicarea, Curtea urmează a analiza constituționalitatea dispozițiilor art. 61 lit. e) din Legea nr. 53/2003, cu redactarea cu care a fost sesizată.

De asemenea, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și prevederile art. 404 alin. (2) și art. 406 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 404 alin. (2): „*Colegiul Medicilor din România are autonomie instituțională în domeniul său de competență, normativ și jurisdicțional profesional și își exercită atribuțiile fără posibilitatea vreunei imixțiuni.*”;

— Art. 406 alin. (1) lit. a): „*(1) Colegiul Medicilor din România are următoarele atribuții:*

a) *asigură aplicarea regulamentelor și normelor care organizează și reglementează exercitarea profesiei de medic,*

indiferent de forma de exercitare și de unitatea sanitară în care se desfășoară.”

Autorii excepției consideră că aceste dispoziții de lege sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 41 privind dreptul la muncă și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 61 lit. e) din Codul muncii au mai fost supuse controlului de constituționalitate în raport cu aceleași texte din Constituție și critici asemănătoare celor invocate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 689 din 12 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 570 din 29 iulie 2008, Curtea a reținut că împlinirea condițiilor pentru obținerea dreptului la pensie naște vocația către dreptul fundamental la pensie, conceput să asigure resursele necesare vieții după vârsta în care se apreciază că o persoană nu mai poate desfășura o activitate pentru obținerea acestor resurse. De asemenea, în măsura în care îndeplinesc condițiile prevăzute de lege și au acordul angajatorului, așa cum prevede art. 41 alin. (5) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, persoanele pentru care s-a născut vocația de a obține dreptul la pensie pot continua munca în vederea obținerii unor venituri mai mari. Acest drept nu poate însă împieta asupra dreptului de care se bucură angajatorul de a decide asupra celei mai bune soluții pentru desfășurarea activității sale, mai ales în condițiile în care angajatul are deja posibilitatea de a obține pensie.

Deoarece nu au intervenit elemente noi de natură să justifice schimbarea jurisprudenței Curții, cele statuate anterior își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate aduse art. 404 alin. (2) și art. 406 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 95/2006, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate stabilesc statutul și atribuțiile Colegiului Medicilor din România. Raportat la singurul argument al autorilor excepției de neconstituționalitate, vizând nerespectarea contractelor colective de muncă, Curtea apreciază că, în realitate, sunt invocate aspecte ce țin de aplicarea legii și revin competenței instanței de judecată, iar nu probleme de constituționalitate de competența Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 404 alin. (2) și art. 406 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Camera Medicilor Prahova și Mihai Vasile Belașcu în Dosarul nr. 2.210/105/2009 al Curții de Apel Ploiești — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 noiembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.517

din 15 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. b) și art. 7
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar
și deconspirarea Securității

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Paulina Iacob în Dosarul nr. 5.349/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 243D/2011.

La apelul nominal răspunde consilierul juridic Mihaela Jugaru pentru Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, cu delegația depusă în ședința publică. Lipsește autorul excepției de neconstituționalitate, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 435D/2011, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de intervenienta Organizația pentru Apărarea Drepturilor Omului, în interesul părții Gheorghe Nemeș, în Dosarul nr. 8.159/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde consilierul juridic Mihaela Jugaru pentru Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, cu delegația depusă în ședința publică, lipsind autorul excepției de neconstituționalitate, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 514D/2011, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. b) și ale art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, ridicată de Eugen Jecan în Dosarul nr. 3.651/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde consilierul juridic Mihaela Jugaru pentru Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, cu delegația depusă în ședința publică, lipsind autorul excepției de neconstituționalitate, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 971D/2011, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. b) teza a doua și teza a treia din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, ridicată de Georgeta Iuliana Gheorghe (fostă Pană) în Dosarul nr. 10.113/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde consilierul juridic Mihaela Jugaru pentru Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, cu delegația depusă în ședința publică, lipsind autorul excepției de neconstituționalitate, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Consilierul juridic al Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității este de acord cu conexarea.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării cauzelor.

Curtea, având în vedere identitatea parțială de obiect al cauzelor, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 435D/2011, nr. 514D/2011 și nr. 971D/2011 la Dosarul nr. 243D/2011, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul consilierului juridic al Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența constantă a Curții Constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 ianuarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 5.349/2/2009, prin Încheierea din 4 martie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 8.159/2/2009, prin Încheierea din 15 martie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 3.651/2/2010, și prin Sentința civilă nr. 2.527 din 30 martie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 10.113/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. b) și art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de pârâta Paulina Iacob, de intervenienta Organizația pentru Apărarea Drepturilor Omului în interesul pârâtului Gheorghe Nemeș, de Eugen Jecan și de Georgeta Iuliana Gheorghe (fostă Pană) în cauze având ca obiect soluționarea unor acțiuni în constatarea calității de colaborator al Securității.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece se referă generic la „informații, indiferent sub ce formă”, fără a ține seama de posibilitatea exercitării unor violențe care au influențat efectiv voința celui obligat să dea informații (art. 955 și art. 956 din Codul civil). Totodată, textul criticat discriminează pe criterii de vârstă, întrucât există subiecți la care se aplică legea și subiecți la care legea este imposibil de aplicat. De asemenea, orice lege dispune numai pentru viitor și nu poate dispune pentru faptele

săvârșite înaintea emiterii legii, pentru simplul fapt că la momentul așa-ziselor fapte incriminate, neexistând o lege care să le incrimineze, este evident că acestea erau legale. Or, nimeni nu poate aprecia că peste 50 de ani nu va veni o lege care să incrimineze faptele săvârșite în urmă cu 50 de ani, aspect care încalcă principiul constituțional al dispoziției legii doar pentru viitor.

Totodată, arată că textul de lege criticat contravine și prevederilor constituționale referitoare la viața intimă, familială și privată și la secretul corespondenței și al convorbirilor, deoarece „se aduce prin lege în fața instanței și a opiniei publice corespondența, convorbirile telefonice, practic întreaga viață intimă și privată”.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că textul de lege criticat nu încalcă drepturile și libertățile fundamentale constituționale invocate de autorii excepției de neconstituționalitate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 lit. b) și art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2008, astfel cum acestea au fost modificate prin pct. 3 și pct. 14 al articolului unic din Legea nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2008.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 2 lit. b): „*În înțelesul prezentei ordonanțe de urgență, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație: [...] b) colaborator al Securității — persoana care a furnizat informații, indiferent sub ce formă, precum note și rapoarte scrise, relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității, prin care se denunțau activitățile sau atitudinile potrivnice regimului totalitar comunist și care au vizat îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Persoana care a furnizat informații cuprinse în declarații, procesele-verbale de interogatoriu sau de confruntare, date în timpul anchetei și procesului, în stare de libertate, de reținere ori de arest, pentru motive politice privind cauza pentru care a fost fie cercetată, fie judecată și condamnată, nu este considerată colaborator al Securității, potrivit prezentei definiții, iar actele și documentele care consemnau aceste informații sunt considerată parte a propriului dosar. Persoanele care, la data colaborării cu Securitatea, nu împliniseră 16 ani, nu sunt avute în vedere de prezenta definiție, în măsura în care se coroborează cu alte probe. Colaborator al Securității este și persoana care a înlesnit culegerea de informații de la alte persoane, prin punerea voluntară la dispoziția Securității a locuinței sau a altui spațiu pe*

care îl deținea, precum și cei care, având calitatea de rezidenți ai Securității, coordonau activitatea informatorilor;”;

— Art. 7: „(1) *În baza verificărilor prevăzute la art. 6 alin. (1), direcția de specialitate întocmește o notă de constatare cu privire la existența sau inexistența calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia pentru persoana care a făcut obiectul verificării.*

(2) *Nota de constatare se înaintează Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, însoțită de întreaga documentație care a stat la baza întocmirii ei, precum și de avizul Direcției juridice din cadrul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității.*

(3) *Nota de constatare a calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia cuprinde: numele, prenumele, numele conspirativ, acolo unde există, ale persoanei verificate, perioada activității în cadrul Securității sau a colaborării cu aceasta, în sensul prezentei ordonanțe de urgență, precum și lista documentelor pe baza cărora a fost emisă.”*

Autorii excepției de neconstituționalitate consideră că prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 15 privind universalitatea, ale art. 16 privind egalitatea în fața legii, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 22 privind dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, ale art. 23 privind libertatea individuală, ale art. 26 privind viața intimă, familială și privată, ale art. 28 privind secretul corespondenței și ale art. 30 privind libertatea de exprimare, precum și ale art. 33 din Constituția României din 1965 și ale art. 17 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat în numeroase cazuri asupra prevederilor de lege criticate, constatând că acestea nu contravin dispozițiilor constituționale și convenționale invocate.

Astfel, prin Decizia nr. 899 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 604 din 26 august 2010, Curtea, cu majoritate de voturi, a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. b) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 ca neîntemeiată, reținând că prevederile ordonanței permit instanței de contencios administrativ ca, în cadrul acțiunii în constatare cu care a fost sesizată, să procedeze la cenzurarea „Notei de constatare” și să uzeze de toate mijloacele procedurale în cadrul procesului, pentru stabilirea adevărului.

Prin Decizia nr. 815 din 19 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 394 din 11 iunie 2009, Curtea Constituțională a statuat că, „În condițiile în care acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității este introdusă la o instanță de judecată, a cărei hotărâre poate fi atacată cu recurs, dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu sunt de natură a încălca dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, părțile având, deopotrivă, posibilitatea de a uza de garanțiile prevăzute de legea procesuală civilă pentru a-și susține poziția asupra problemelor de fapt și de drept.

Mai mult, deoarece, potrivit dispozițiilor art. 1169 din Codul civil, «cel ce face o propunere înaintea judecării trebuie să o dovedească», este asigurat echilibrul procesual al părților în litigiu, dându-se totodată expresie principiului aflării adevărului, statuat de art. 129 alin. 5 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia «Judecătorii au îndatorirea să stăruie, prin toate mijloacele legale, pentru a preveni orice greșeală privind aflarea adevărului în cauză, pe baza stabilirii faptelor și prin aplicarea corectă a legii, în scopul pronunțării unei hotărâri temeinice și legale. Ei vor putea ordona administrarea probelor pe care le consideră necesare, chiar dacă părțile se împotrivesc.»

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu

au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Cât privește raportarea la norme ale Constituției din anul 1965, Curtea constată că aceasta nu poate fi primită, deoarece — în cadrul controlului de constituționalitate — Curtea

Constituțională poate analiza doar conformitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 cu prevederile Constituției din anul 1991, revizuită în anul 2003, în baza principiului *tempus regit actum*, din moment ce aceste două acte normative au fost adoptate sub imperiul Constituției din anul 1991.

Curtea mai reține că celelalte dispoziții din Constituție și din actele internaționale invocate nu au legătură cu cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. b) și art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Paulina Iacob în Dosarul nr. 5.349/2/2009, de intervenienta Organizația pentru Apărarea Drepturilor Omului în interesul pârâtului Gheorghe Nemeș în Dosarul nr. 8.159/2/2009, de Eugen Jecan în Dosarul nr. 3.651/2/2010 și de Georgeta Iuliana Gheorghe (fostă Pană) în Dosarul nr. 10.113/2/2009, toate ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 noiembrie 2011.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	435	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	4.800	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

